

Dumnezeu și Satana, între bine și rău, și să ne lepădăm deplin de voia Satanei, pentru a ne putea încredința voii Tatălui, așa cum a făcut și Domnul nostru Iisus Hristos când s-a rugat în grădina Ghetsimani: *Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voiești Tu* (Marcu XIV, 36). De ce spunem: „Precum în cer”? Pentru că în cer îngerii și sfinții, cu toată inima și cu bucurie deplină, se supun voii lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este și voia lor, ceea ce îi face să fie veșnic fericiți. Pentru aceasta ne rugăm și noi pe pământ.

Care este **a patra cerere** din rugăciunea domnească? „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”. Ce exprimăm prin această cerere? Mai întâi, prin ea ne exprimăm încredințarea că, fără puterea și milostivirea lui Dumnezeu nu putem trăi nici măcar o zi. Apoi, pentru că putem muri în orice zi, ne rugăm să ne mântuiască de dorința nebunească de a ne aduna bogății pentru viitorul îndepărtat, pe când

aproapele nostru poate muri din lipsa pâinii celei de fiecare zi. Cu alte cuvinte, îl rugăm pe Dumnezeu să ne dea numai ce ne este de trebuință. Despre ce fel de pâine este vorba aici? Despre două feluri de pâine: pâine materială și pâine duhovnicească, căci nu putem câștiga pe nici una dintre acestea fără harul și milostivirea lui Dumnezeu. Pâinea materială o luăm din pământ, iar pâinea duhovnicească ne vine din cer. Cea dintâi este pentru trup, iar cealaltă pentru suflet. Despre pâinea materială, Hristos a spus: *Nu numai cu pâine va trăi omul...* (Matei IV, 4), iar despre pâinea duhovnicească a zis: *Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci* (Ioan VI, 51). Astfel, pâinea noastră cea de toate zilele este în primul rând Hristos, cealaltă pâine fiind numai un adaos la aceasta.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici** *Credința sfinților. Catehismul Bisericii Ortodoxe*, Editura Apologeticum 2006

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică

4 august

08:00

Utrenia și Sfânta Liturhie

Ap. Romani 12, 6-14 Ev. Matei 9, 1-8 glas 5, voscr. 6

→ **Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea paralizicului din Capernaum)**

→ Sfinții 7 tineri din Efes

→ Sfântul Mucenic Tatuil

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

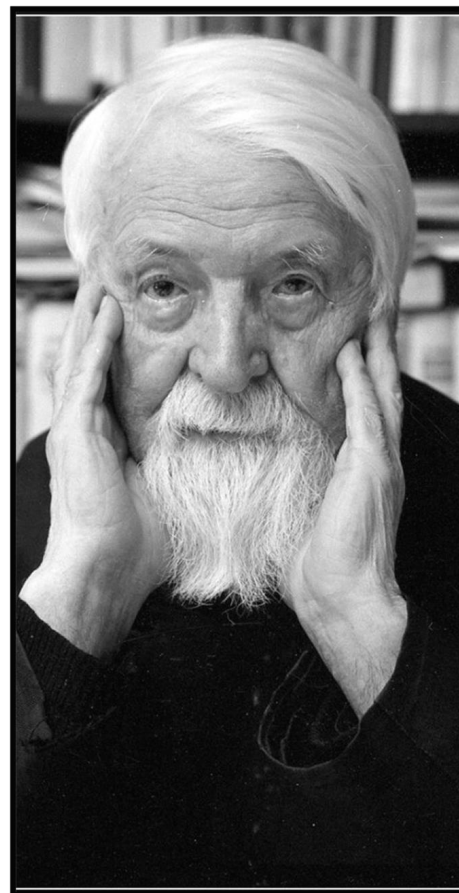

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să ai o stare de stăpân asupra ta și de veselă liniștire chiar dacă te-ai noroit, căci oricare ar fi motivul unei întristări descurajatoare, ea este numai și numai de la diavol.” – Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 549 / 28 iulie 2024

SFÂNTUL
DUMITRU STĂNILOAE
1903 - 1993

TAINA SPOVEDANIEI

Spovedania este singura Taină în care există o convorbire personală, intimă și profundă, între preot și credincios. Pentru credincios e o ocazie de a vorbi, de a spune ce are în el, de a se face ascultat cu înțelegere, pricepere și încredere. Preotul trebuie să spovedească cu mare seriozitate, intrând într-o convorbire adâncită. Nu este vorba de un simplu rit; el trebuie să devină un prieten al celui care se mărturisește, să-l înțeleagă, să-i spună: «Iată, nu trebuie să deznădăjduiești, trebuie să te vindeci de asta prin părere de rău.» Trebuie să-i dea siguranța că Dumnezeu îl va ierta.

Pentru aceasta e nevoie ca omul să-și ușureze și să-și descarce sufletul de ceea ce-l apasă. Dar trebuie să privim pe cineva în față și să-i spunem ceea ce avem pe suflet. Trebuie de asemenea să avem simțirea lui Dumnezeu ca persoană care ne

ascultă. Trebuie să avem puterea de a ne încredința unei persoane care-L reprezintă pe Dumnezeu pentru noi. Trebuie să avem curajul de a fi limitați de cineva, de cineva care nu se confundă cu noi înșine. Dacă îmi strig greșelile într-o pădure sau într-o cameră închisă, nu este același lucru: pot crede că eu sunt cel care mă ascult.

Trebuie să am sentimentul că Dumnezeu este Cineva care mă limitează. Eu nu sunt totul. O altă conștiință mă ascultă. Trebuie să am curajul de a-mi spune păcatele, de a-mi depăși rușinea, orgoliul: sub rușine se ascunde mândria. Nu-mi este rușine să fac păcate, dar mi-e rușine să le mărturisesc. Trebuie să ajung să depășesc această mândrie, să vorbesc unei alte conștiințe, să o las să mă judece, să mă supun judecății lui Dumnezeu prin intermediul acestei conștiințe. Să am curajul de a-i cere să mă ierte din partea lui Dumnezeu. Trebuie să am curajul de a-i cere să mă ierte din partea lui Dumnezeu. Trebuie să am curajul de a mă arăta celui alt ca un ticălos plin de rușine și, în același timp, de a-mi învinge rușinea prin încredere în înțelegerea sa de om care are aceeași rușine și încredere în Dumnezeu.

Acest celălalt căruia mă încredințez, care Îl reprezintă pe Dumnezeu și prin care cred că Dumnezeu mă iartă, este un om care-mi înțelege slăbiciunile. Dumnezeu S-a făcut om, Dumnezeu îmi înțelege slăbiciunile în persoana unui preot. El este judecătorul meu dar, în același timp, mă și încurajează. Dacă nu, am tendința fie de a mă scuza, fie de a trece cu

ușurință peste greșelile mele, fie de a cădea în disperare. El mă asigură de iertare dar, în același timp, mă face să înțeleg că trebuie să nu mai păcătuiesc, că trebuie să fac eforturi pentru a-mi schimba viața. Este într-adevăr necesar să mă descarc în fața altuia, mai ales în fața unui preot. Oamenii constată această nevoie, dar astăzi merg mai ușor la medicul psihiatru decât la preot. Totuși, psihiatrul n-are puterea de a dezlega cu adevărat, ca autoritate supremă.

Dumnezeu dezleagă. Dar sufletul bolnav conlucrează la această dezlegare făcând pocăință. Cel căruia îi pare rău se vindecă într-un anume sens el însuși. Dumnezeu îl ajută să se vindece luminându-i conștiința și făcându-l să-i pară rău, să regrete.

Sursa: **Dumitru Stăniloae și Marc-Antoine Costa de Beauregard**, *Mica dogmatică vorbită – Dialoguri la Cernica*, Editura Deisis, Sibiu, 2007

CUVÂNT CATEHETIC

RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ

Rugăciunea desăvârșită pe care o rostim în casa noastră și în biserică este rugăciunea domnească. Ea se numește astfel deoarece Domnul Iisus Hristos a încredințat-o ucenicilor Săi ca pildă de rugăciune.

Ce cuprinde rugăciunea domnească? Mai întâi, are o chemare sau salutare, apoi șapte cereri iar la sfârșit slavoslovie. Cum începem? Începem prin a-L chema pe Dumnezeu, numindu-L „Tatăl nostru”.

De ce nu spunem „Tatăl meu”? Numai Cel născut, nu făcut, Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos, are dreptul de a-L numi pe Dumnezeu „Tatăl Meu”. Noi însă, cei creați și înfiați, fii și fiice ai lui Dumnezeu, prin jertfa de bunăvoie a lui Hristos, am fost învredniciți a-L numi pe Tatăl Său „Tatăl nostru” (Ioan I, 12). Mai avem vreun alt motiv pentru care să-L numim pe Dumnezeu „Tatăl nostru”? Există un însemnat motiv social. Hristos vrea să ne iubim între noi ca frații. Dar numai aceia care recunosc a fi fii ai aceluiași tată se pot considera frați. Înseamnă aceasta că atunci când îl numim pe Dumnezeu „Tatăl nostru” ne numim în același timp între noi frații întocmai. Nu există frăție acolo unde nu există paternitate comună. De ce nu îl numim pe Dumnezeu „Creatorul nostru”? Pentru că Dumnezeu a creat toate lucrurile, dar El este mai mult decât un Creator, El este Tatăl tuturor oamenilor, care s-au înnoit prin Duhul Sfânt și astfel au devenit „fiii lui Dumnezeu”. Astfel, ei nu mai sunt creaturi, ci copii. De ce spunem: „Care ești în ceruri”? Pentru că Dumnezeu Cel adevărat locuiește veșnic în ceruri, în afara timpului și spațiului, și nu este mărginit de pământ ca dumnezeii mincinoși ai idolatriilor; ai celor ce se închină naturii și oamenilor.

Care este **prima cerere** din rugăciunea domnească? „Sfințească-se numele Tău”. Ce dorință ne exprimăm prin această cerere? Cerem de la Dumnezeu ajutor ca numele să-l fie cinstit de către oameni și să fie cinstit ca sfânt mai presus de orice alt nume din lume. În Vechiul Testament,

când Dumnezeu era cunoscut ca Judecător și Creator, oamenii erau opriți „să ia numele lui Dumnezeu în desert”. Prin legea cea nouă a iubirii, noi avem datoria să facem mai mult, adică să răspândim în viața noastră și pretutindeni în jurul nostru cinstirea celui mai sfânt dintre nume, cel al Tatălui nostru, încât chiar să ne dăm și viața pentru acest nume, așa cum au făcut miliarde de mucenici creștini.

Care este **a doua cerere** din rugăciunea domnească? „Vie împărăția Ta.” Ce exprimăm prin această cerere? Îi cerem lui Dumnezeu ajutor pentru ca împărăția cerească a Sfintei Treimi în Unime să fie împlinită în sufletele noastre, în familiile noastre, în poporul nostru și în lumea întreagă. Cum putem spune acestea mai clar? Așa precum Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt în armonie veșnică, în pace, în putere și slavă, la fel vrem și noi ca mintea, inima și voința noastră să fie unite, ca ființa dumnezeiască după a cărei asemănare au fost create sufletele noastre. După cum este originalul, astfel este și copia. Cum putem ști că împărăția lui Dumnezeu a venit? *Căci împărăția lui Dumnezeu este dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt* (Romani XIV, 17). Când vedem că aceasta s-a împlinit în sufletele noastre, precum și între oamenii din jurul nostru, putem fi încredințați că a venit împărăția lui Dumnezeu.

Care este **a treia cerere** din rugăciunea domnească? „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” Ce exprimăm prin această cerere? Îi cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a alunga din noi șovăiala între